

Szélcsendes esték Vihar kapitánnyal

Daniel Kowalsky: *A titokzatos hajónaplók (Vihar kapitány 1. rész)*

Könyvajánló

Minden este olvasunk a gyermekeinknek, akik számára ez az este egyik fénypontja. Van, hogy egy vagy több rövid mesét olvasunk el, ha apának épp nincs kreativitása történetet kreálni, máskor a Bibliát vesszük elő, megint máskor pedig egy-egy könyvet olvasunk végig. A két lányunk (most 7 és 9 évesek) komoly indulatokat kiváltó vitákat képes folytatni arról, hogy mit olvassunk, mert bár felváltva választhatnak esténként – az egyik legsúlyosabb büntetés, ha ezt egy estére elveszük valamelyiküktől –, mégis szeretnének beleszólni a másik döntésébe. Vihar kapitány kalandja során ez az orkán hamar elcsendesült...

A történet mindkét szála kellően magával ragadta a gyerekeket – ugyanis egyszerre követhetjük nyomon egy család költözését, az új otthonban történő kutatást (épp előző évben költöztünk magunk is), valamint a felfedezett naplórészletek okán egy régi kalandot, ami ráadásul hatással van az új otthon rejtélyeinek felfedezésére is. Nem tudnám igazán megmondani, melyik szálat várták a gyerekek jobban, hogy folytathassuk. Sőt, egy idő után már magam is kíváncsi lettem a lehetséges folytatásra. Mindezt úgy, hogy még a kisebb gyermek számára sem volt ijesztő vagy más kellemetlen hatású, illetve kellően érthető és követhető volt számára az események láncolata.

Mindeközben a keresztényvonal is szépen belesimult a történetvezetésbe, legtöbbször nem kényszeredett vagy erőltetett módon jelent meg, hanem természetesen, a tartalmat kiegészítve tárulkozott fel, így újabb ízt adva a regénynek.

A történet számomra néhol ugyan igényelte volna több leíró kép használatát, hogy a környezet felfedezése is része lehessen a regénynek, de amikor a gyerekekkel beszélgettünk a könyvről, ők nem hiányolták mindezt, pusztán élvezték a cselekmények zajlása által keltett érzetet, amely magával ragadta őket. Alkalmanként sikerült is kikönyörögniük, hogy még egy kicsit tovább olvassuk a történetet, hadd tudják meg, mi következik a kaland folytatásában – ami akár úgy is tűnhet, hogy nem feltétlenül segít az elalvásban, hiszen izgatottá válnak az események sodrásában, ugyanakkor könnyebbé vált az elszenderedés a hallottak elképzelése által.

Számomra talán az írta le legjobban a regény hatását, hogy a nagyobb alvási igényű lányunk, aki rendre bealudt a kiadvány hallgatásába – ami miatt a következő este mindig felidéztük, mi is történt eddig, izgalmas kihívás elé állítva a testvérét –, a kötet befejezése után bő egy héttel megkérdezte: „Ugye ennek lesz még folytatása?” Megnyugtattam: lesz...

Boncz Zoltán